

30. ІАКОВЛВВО СРѢЩАНІВ СЪ ІІСАУОМЪ.

Когдà рѣжоперѣтнаа зарà сà іаві и златозàрное солнце на востоцѣк роди, соглѣда Іаковъ Ісàва съ Чечовѣки єго, и той часъ нареді и расположи онъ себе. Слзгїни съ Дѣтми напредъ провѣди, подірь нїхъ Лію съ Дѣцàми своїми, à нàйпослѣ Рàхиль съ Іосифомъ. Самъ же ислѣзе напредъ, и сà поклоні (това є тогдà Обвѣчай бвлъ да прàватъ предъ великими) сѣдмь пѣти до землї предъ Ісàвомъ. Той, повѣждѣнъ отъ доброты и покѣрности Іаковлевыа, пàдна мѣ на вратъ, пригѣрна го, полюби, и заплака сà отъ радѣсти. Когдà Жены и Чàда соглѣда, попыта: Кои сà тїи? да ли сà твой? Тїи сà, Отговѣри Іаковъ, Дѣца, съ коими ма є Бѣгъ Обдарилъ. Всї радѣвно пристѣпїха, и сà поклонїха Ісàвѣ. Какво сà всà она стàда, коà ма срѣтнаха, попыта Ісàвъ. Съ даромъ тѣмъ, Отговѣри Іаковъ, тебѣ, Господїна моего, да ѣмилостивїмъ. Тova не мѣже да бѣде, рече Ісàвъ; азъ, Брате, ѣмамъ отъ всего доволно; задержи ты все, що є твоѣ. Не, молимъ тã, Отговѣри Іаковъ, не отрицàвай малый той даръ, кой азъ ти принѣсамъ; отъ това ще познаемъ, какъ си ми милостивъ. И тãко єдвã го оумѣли, и взѣ даръ.